

Vakıf Üniversiteleri Üzerine Bir Not

İçeriği Yazan: [Gamze GÜNGÖRMÜŞ KONA](#) [1] Zaman: Pzt, 08/08/2011 - 15:30

1991 yılında üniversiteden mezun olduğumda Türkiye'nin farkındaydım. Ancak, bu güzel ülke için farkında olmak yetmezdi, faydalı olmak da gerekirdi. Ancak, faydalı olabilmek için belli bir yerlere gelebilmek lazımdı, bunun için de daha fazla okumak, yazmak ve öğrenmek gerekiyordu. Hayallerim kocamandı, kimselerin okumadığı, büyük kitap evlerinde dahi bulunmayan bir dergiye yazılar göndermeye başladım, zar zor ancak rica-minnestsiz kabul ettiler, gazetelere yazılar göndermeye başladım, on gönderdim, biri zor yayınlandı. Hayal kırıklıklarım olmadı mı elbette oldu ama yine bu hayal kırıklıklarından o kocaman hayallerim kurtardı beni. Madem ki Türkiye üzerine kafa yoruyordum, yüksek lisans yaparak daha donanımlı olayım istedim. Ufkum iyice açılmış, hayallerim daha kocaman olmuş fakat aynı ölçüde de kaygılarım iyiden iyiye artmıştı. Türkiye için daha fazla kafa yormaya başladım, hedeflerim büyüdü, uğraşlarım çeşitlendi. Yazılar göndermeye devam ettim, yine on taneden ancak bir ya da ikisi tuttu, "olsun" dedim, "çalışmaya devam". Bu lisans üstü sıralarda hem öğrenmenin hem de öğretmenin tadını çıkardım. Uluslararası İlişkiler alanında Doktora yapmak için Türkiye'de iki devlet üniversitesinin açtığı sınavlara girdim, bilimsel formasyonum yetersiz gelmiş olacak ki girdiğim bu iki sınavı da kaybettim. Finladiya Helsinki Üniversitesi ve Finlandiya Turku Üniversitesi'ne başvurduğum, her iki üniversitenin Uluslararası İlişkiler Bölümü'ne burslu kabul edildim. Turku Üniversitesi'ni seçtim. Türkiye'nin bu diyarlardan nasıl görüldüğünü öğrendim, algıladım ve Türkiye için daha fazlasını yapmanın şart olduğuna inandım. Derslerimi bitirdim, tezimi tamamladım, Türkiye'ye döndüm. Bir vakıf üniversitesi'ne başvurduğum, kabul edildim. İlk uluslararası ilişkiler öğretmenliğim böylece başlamış oldu. Büyük bir gurur ve istekle sarıldım derslere, aynen kendi üniversite sıralarımda hocalarımdan gördüğüm gibi, yerli-yabancı kitap ve makaleler taşımaya başladım öğrencilerime. Haftada en az iki gün bavulla kitaplar getirdim, daha çok görsünler, daha çok bilsinler, daha çok farkında olsunlar diye. O tarihler henüz açılmış olan vakıf üniversitelerinin daha ilk yıllarıydı, öğrenciler hiç fena değildi hele ki burslu öğrencilerim oldukça parlaktı, birlikte makaleler yayınladık, kitap yazdık. Fakat sonraki senelerde kalite iyiden iyiye düştü. Orta Doğu ile Orta Asya'yı

karıştıranlar mı istersiniz, Türkiye'nin Başbakanı'nın adını hatırlamayanlar mı, uluslararası ilişkiler bölümü'nde okuyup da hiç gazete okumayanlar mı, üniversite genelinde bir konferans düzenlendiğinde yoklama zoruyla konferans salonuna doldurulan! öğrenciler mi... Benim taşıdığım bavul sayısı azalmadı ama bu vakıf üniversitesinde yaptığım işi sorguladığım anların sayısı arttı.

En çok da bir devlet üniversitesi'nden emekli olduktan sonra verilen hoş maaş için bu vakıf üniversitelerinde görev yapmaya başlayan Bölüm Başkanları, Dekanlar ve Rektörler kafamı kurcalamaya başladı. O kaliteli devlet kültüründen gelip, o hemen her şeyi merak eden devlet üniversitesi öğrencilerinden sonra öğrenciye "müşteri" gözüyle bakan bu vakıf üniversitelerinde, o muhteşem ama içi boş kampüslerde görev yapan büyük hocaları düşündüm. Mütevelli Heyet Başkanı'nın yanına işaret parmağıyla çağırdığı Dekanları-Rektörleri, dersi geçemeyen öğrenciler tarafından odası basılan Bölüm Başkanlarını, yine Mütevelli Heyet Başkanı'nın talimatıyla Bölümlere alınan öğretim elemanlarıyla bir sabah aniden karşılaşıveren bu sorumlu fakat yetkisiz vakıf üniversitesi hoca büyüklerimi anlamaya çalıştım.

Bu arada pek çok vakıf üniversitesi açılmaya devam ediyordu. Beş katlı bir apartman kiralayan bir vakıf üniversitesi açıveriyordu. Sonra devletin parasıyla palazlanıp, kocaman kampüsler kuruyorlardı, dışı beş yıldızlı, içleri ise yıldızsız... Elle tutulur ancak bir-iki vakıf üniversitesi sayılabilirdi oncası içinden. Hepsi müşteri çekebilmek için iyi paralar bastırıp, şöhretli (!) hocaları transfer ediyorlardı. Bir de tabi şanı olsun diye hemen hepsi birer "Stratejik Araştırmalar Merkezi" kuruyorlardı. Pek ünlü (!) "stratejistler" (!) buraların başına getiriliyordu, gazetelere boy boy ilanlar verilip, düzenledikleri konferansları, panelleri, sempozyumları duyuruyorlardı, üniversitelerinin isimleri duyulmalı, yeni müşteriler gelmeliydi değil mi. Yüksek lisans - doktora programları açıp sanki akdemisyen kolay yetiştirmiş gibi kırkar-ellişer öğrenci alıyorlardı her sene bu programlara.

Sonra bu vakıf üniversiteleri mezun vermeye başladılar. Çok sevgili öğrencilerimden bazıları da bu mezunlar arasındaydı. Törenleri falan sevmediğim halde sırf emek verdiğim bu öğrencilerimin mutluluğunu görebilmek için mezuniyet törenlerine hep katıldım. Onların hayallerini, umutlarını görmek eşsizdi. Mezuniyet sonrası pek çoğu başvurdukları işlerde beni referans alınacak kişi olarak göstermişlerdi, bu iş yerlerinden telefonlar geliyor, öğrencilerim hakkında fikrim isteniyordu. Bu başvuruların sonunda gelen telefonlar ise benim için tam bir hayal kırıklığı idi. Uluslararası ilişkiler mezunu olan bu gençlerin pek çoğu çağrı merkezlerinde çok küçük ücretlerle çalışmaya başlamışlardı. Biraz daha şanslı olanlar ise bankaların dış ilişkiler departmanlarında iş bulmuşlardı, zaten doğuştan şanslı olanlar ise babalarının şirketlerinde genç yaşta Genel Müdür oluvermişlerdi ya da soyadı kontenjanında dışişleri'ne meslek memuru...

Şimdilerde gazetelerde büyük puntolarla ve manşetten "12 vakıf üniversitesi daha açılıyor" haberini okuyunca bunlar geçti zihnimden...

Gamze.Kona@PolitikaDergisi.com

Yorumlar

Kaynak URL (19/04/2024 - 13:10 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/makale/vakif-universiteleri-uzerine-bir-not>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/gamze-gungormus-kona>